

Annette Arlander | MUU galleria 28.9.-17.10.2012

HÖYRYÄVÄ MAA | DEN ÅNGANDE JORDEN | THE STEAMING EARTH

Avajaiset torstaina 27.9.2012 klo 17-19. Tervetuloa! | Vernissage torsdagen den 27 september kl. 17-19. Välkommen! | Opening on Thursday, 27 September, 5-7 pm. Welcome!

HÖYRYÄVÄ MAA

Maan asukkaina emme ole ainoastaan sukua muille eläville olioille täällä, vaan myös kytköksissä itse maahan. Yrittää mieltää olevansa maapallon kansalainen — kuten runoilija Velimir Hlebnikov, omatekoinen maapallon presidentti ja ajan ruhtinas, ehdotti vuonna 1916 — on jo kyllin haastavaa. Voimmeko todella olla suhteessa maahan itseensä, maapalloon elävänä kokonaisuutena? En tarkoita Gaia-hypoteesia, ajatusta planeetan yhdistettyjen ekosysteemien laajennetuista systeemisistä kyvyistä, vaan maata joka elää maanjäristyksissä, tulivuorenpurkauksissa ja seismisessä toiminnassa, kuten jokin aika sitten Eyjafjallajökullissa Islannissa ja Fukushiman lähistöllä Japanissa. Suomessa näkyvä kallioperä on planeetan vanhimpia ja suhteellisen vakaa, joten puhuminen elävästä maapallosta vie ajatukset niihin lukemattomiin elämänmuotoihin, jotka yhdessä asuttavat planeetan pintaa, ei niinkään osittain nestemäiseen vaippaan ja siinä esiintyviin kiehuvan magman pisteisiin, jotka liikkuvat hiljaa maanpinnan alla, pinnan, joka suhteessa kokonaisuuteen on ohut kuin omenan kuori. Tosiasiassa elämme ikään kuin kuumeisen, sisältäpäin hitaasti jäähtyvän ja pinnalta lämpenevän planeetan iholla.

Höyryävä, haiseva maa niissä paikoissa, joissa päädyin esiintymään videokameralle, sai minut oivaltamaan, että maapallo on jatkuvasti toimiva, elävä ja epävakaa. Paikassa nimeltä Furnas Azoreilla kohtasin höyrypilviä keskellä kylää. Rikkipitoista vettä kuplivat kuopat maassa pursuivat suuria valkoisia höyrypilviä. Pieniä savuja, kuin metsäpalon alkuja, mutta kosteaa höyryä, ilmestyi maasta siellä täällä. Ryhdyin etsimään muitakin tuliperäisiä alueita, kuten Krysuvik Islannissa ja Vulcano, yksi Liparin saariryhmästä Sisilian pohjoispuolella. Siellä koko maisema höyrysi; lakkaamaton höyryvirta paljastaa maan sisässä tapahtuvan tihentyneen ja kokoon puristetun toiminnan ja luo kokemuksen hallitusta kaaoksesta.

DEN ÅNGANDE JORDEN

Som jordbor är vi inte enbart besläktade med alla andra varelser här, vi är också bundna till själva jordklotet. Att försöka se sig själv som medborgare av planeten jorden — som poeten Velimir Chlebnikov, självutnämnd president för jordklotet och tidens furste, föreslog år 1916 — är tillräckligt utmanande. Kan vi verkligen stå i relation till själva jorden, till planeten som en levande helhet? Jag syftar inte på Gaia-hypotesen, idén om den utvidgade systemiska förmågan hos planetens sammanslagna ekosystem, utan på den jord som lever i jordbävningar, vulkanutbrott eller seismiska aktiviteter, likt utbrotten i Eyjafjallajökull på Island eller nära Fukushima i Japan för en tid sedan. I Finland hör den synliga berggrunden till de äldsta på jorden och är förhållandevis stabil, och att tala om den levande jorden för därför tankarna snarare till de otaliga livsformer som bosätter planetens yta tillsammans med oss än till den delvis flytande manteln med punkter av kokande magma som långsamt rör sig under jordskorpan, vilken i förhållande till helheten är tunn som ett äppelskal. I själva verket är det som om vi levde i huden på en febrig planet som långsamt avkyls inifrån och värms upp från utsidan.

Den ångande, stinkande jorden på de platser där jag valde att uppträda för videokameran fick mig att inse att planeten är ständigt aktiv, levande och obeständig. I Furnas på Azorerna mötte jag moln av ånga mitt i byn. Bubblande hål i marken med kokande svavelhaltigt vatten pyste ur sig stora vita moln av ånga. Små rökslingor, likt begynnande skogsbränder, men fuktiga, dök upp här och där på marken. Jag beslöt att leta upp andra vulkaniska områden, som Krýsuvik på Island och Vulcano, en av Lipari-öarna norr om Sicilien. Där ångade hela landskapet; en ständig ström av ångor avslöjar den verksamhet som koncentreras och pressats samman inne i jorden och skapar en upplevelse av återhållet kaos.

THE STEAMING EARTH

As earthlings we are not only related to all beings living here, but connected to the earth itself as well. To try to consider us as citizens of planet earth — as the poet Velimir Khlebnikov, self-appointed president of planet earth and king of time, suggested back in 1916 — is challenging enough. Can we really have a relation to the earth itself, the planet as a living whole? I am not referring to the Gaia hypothesis, the idea of the extended systemic capacities of the combined ecosystems of the planet, but to the way the earth is alive in earthquakes, volcanic eruptions and seismic activity, such as the recent eruptions at Eyjafjallajökull in Iceland or near Fukushima in Japan. In Finland, the visible bedrock is among the oldest on the planet and relatively stable, so speaking of the living earth brings to mind the myriad life forms that cohabit the surface of the planet, not the semifluid mantle with its spots of boiling magma slowly moving below the crust of the earth, which in proportion to the rest of the planet is as thin as the skin of an apple. We are actually living within the skin of a feverish planet that is slowly cooling from the inside while warming from the outside.

The steaming, stinking soil in those places I chose to perform in for the video camera, made me realize how the planet is constantly in action, alive and volatile. In Furnas on the Azores, I encountered clouds of steam in the middle of a village. White steam billowed up from bubbling holes in the ground full of boiling sulphurous water. Small smokes, like emerging forest fires, although of moist steam, appeared here and there in the ground. I decided to explore other volcanic areas, such as Krýsuvik in Iceland and Vulcano, one of the Lipari Islands north of Sicily. There the entire landscape was giving off vapours; ceaseless flows of steam reveal the condensed and compressed activity within the earth, and create an experience of contained chaos.

ANNETTE ARLANDER (s. 1956) on taiteilija, tutkija ja opettaja, joka kuuluu suomalaisen esitystaiteen/performanssitaiteen uranuurtajiin ja taiteellisen tutkimuksen edelläkävijöihin. Arlander on koulutukseltaan teatteriohjaaja, filosofian maisteri ja teatteritaiteentohotori. Hän toimii esitystaiteen ja -teorian professorina Teatterikorkeakoulussa, Helsingissä. Arlanderin taiteellinen toiminta keskittyy kysymykseen miten esityksellistää maisema mm. videon ja äänitetyn puheen avulla.

ANNETTE ARLANDER (född 1956) är konstnär, forskare och pedagog. Hon tillhör pionjärerna för performance konst i Finland och föregångarna för konstnärlig forskning. Arlander är utbildad som teaterregissör, filosofie magister och doktor i teaterkonst. Hon verkar som professor i performance konst och teori vid Teaterhögskolan i Helsingfors. Arlanders konstnärliga verksamhet fokuserar på frågan hur uppföra landskap, bl.a. med hjälp av video och bandat tal.

ANNETTE ARLANDER (born 1956) is an artist, researcher and a pedagogue. She is one of the pioneers of Finnish performance art and belongs to the trail blazers of artistic research. Arlander is educated as theatre director, Master of Arts (philosophy) and Doctor of Art (theatre and drama). She is professor in performance art and theory at Theatre Academy, Helsinki. Arlander's art work is focused on performing landscape by means of video or recorded voice.

KIITOKSET | TACK | THANK YOU:

Grönqvistin Säätiö, Teatterikorkeakoulu

Grönqvistska Stiftelsen, Teaterhögskolan

Grönqvist Foundation, Theatre Academy Helsinki

MUU galleria | Lönnrotinkatu 33, 00180 Helsinki, Finland | tel. +358-(0)9-625 972 | muugalleria@muu.fi | www.muu.fi
Avoinnna: ti-pe 12-17, la-su 12-16 | Öppet: tis-fri 12-17, lör-sön 12-16 | Open: tue-fri 12-5 pm, sat-sun 12-4 pm

GENELEC®

PROAV
PRO AV ART